

HOOFDSTUK 1

Livia

‘Delete it! Delete it!’ Verschrikt kijk ik op en zie een boze vrouw op me afkomen. Met mijn vriendin Margriet ben ik een weekendje in Praag en zojuist zijn we een winkel binnengegaan waar ze Boheems glas verkopen. Vrijwel meteen zag ik een schattig klein bewerkt steentje. Leuk om te schilderen. Dus hield ik mijn telefoon in de aanslag voor een foto tot we opgeschrikt werden door dat schreeuwende mens.

‘Wissen! Meteen wissen!’ Inmiddels rent de vrouw schreeuwend langs ons heen en doet de openstaande winkeldeur dicht. Is ze soms bang dat we ervandoor gaan? Dan staat ze voor me, een boze blik in haar ogen en ze doet een greep naar mijn telefoon. Wat? Is ze nou helemaal betoeterd? Gelukkig heb ik het apparaat stevig in mijn hand geklemd. Ze blijft maar roepen dat ik de foto moet verwijderen. Volgens mij had ik hem nog niet eens gemaakt. Met een boos gezicht blijft het mens staan en toch wel wat zenuwachtig geworden, scrol ik naar de filmrol op mijn telefoon. Zie je wel, de foto is nog niet eens gemaakt. Triomfantelijk laat ik haar het scherm zien. Eindelijk bedaart ze. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Margriet op het punt staat om in lachen uit te barsten. Ik hoop dat ze zich in kan houden, een lachbui zou wel eens verkeerd kunnen vallen bij dat furieuze mens.

‘Oké, oké, ja, ziet u, er mag hier niet gefotografeerd worden,’ zegt ze dan, wijzend op een klein bordje, dat rechts tussen de glazen siervoorwerpen staat. Nou ja, zeg, waarom staat zoiets niet op de deur? Dan is het direct te zien als je binnenkomt. Er

volgt een heel verhaal over het feit dat de winkel niet van haar is en dat ze zich aan de regels moet houden bla, bla, bla.

Margriet doet de deur open en snel lopen we weg. Dan barst mijn vriendin alsnog in lachen uit.

‘Ik vond het anders niks om te lachen, dat mens had bijna mijn telefoon gejat. Kon ze niet vriendelijk zeggen dat er niet gefotografeerd mag worden?’

‘Kom op, Livia, maak je niet druk. Waarschijnlijk heeft ze nooit geleerd hoe je met klanten om moet gaan.’

‘Ja, zoiets zal het wel zijn. Maar ik vind het niet normaal.’

‘Nee, ik ook niet. Maar zullen we nu naar de Karelsbrug gaan?’

Even later lopen we de beroemde brug op. We vergapen ons aan de kunstenaars, de muzikanten en de verkopers van zelfgemaakte sieraden en andere voorwerpen. Hier kunnen we wel uren doorbrengen. We worden aangesproken door een donkerharige man met een paardenstaart. Hij vraagt ons of we willen poseren voor een tekening. Ik zie Margriet naar de man kijken. Ja hoor, als ik me niet vergis is het weer zover, ze is zwaar van hem onder de indruk. Met een brede glimlach stemt ze toe en even later zit ze op de stoel die haar toegeschoven wordt. Snel en trefzeker zet de man enkele strepen op het vel papier dat voor hem staat op een standaard. Nu zie ik het pas, het wordt geen gewone tekening maar een karikatuur! Binnen vijf minuten is hij klaar en hij geeft mijn vriendin het vel papier. Ze begint te lachen. Ik kijk over haar schouder mee. Het is een goed lijkend portret en de nadruk is op haar kapsel gelegd. Haar rode krullen zijn gigantisch uitvergroot.

Margriet bedankt hem en vraagt wat het kost.

‘Zie je dat niet? Het staat er met grote koeiecijfers,’ zeg ik lachend.

‘Tuurlijk heb ik dat wel gezien, maar je snapt toch wel dat ik het uit zijn mond wil horen? Hoe langer ik contact met hem heb, hoe leuker ik het vind.’

De man wijst vriendelijk op het bord waarop de prijs staat. Margriet haalt haar portemonnee voor de dag en legt een briefje van tweehonderd kronen in zijn hand. Met een zwierig gebaar geeft hij haar het wisselgeld terug en vraagt er dan direct achteraan of ze me hem uit wil.

Margriet kijkt hem verrast aan. ‘Eh... ja... *yes, when...?*’ stottert ze.

Dit had ze dus duidelijk niet verwacht. Ik...